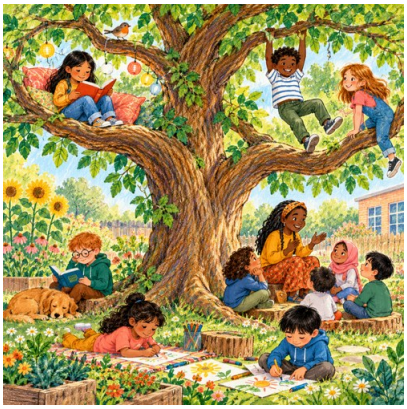

L’escola sota l’arbre tort

L'escola de Vilaendreçada era famosa perquè tot hi estava ben alineat. Les taules feien files perfectes, els llapis tenien la mateixa mida i les respostes correctes sempre cabien dins d'un requadre.

Però no tots els infants hi cabien igual de bé.

En Jan entenia els problemes si podia caminar mentre pensava. La Salma recordava les lliçons quan les convertia en cançons. En Teo necessitava estones sense soroll. La Clara acabava de pressa i després s'avorria. En Biel trigava més, però trobava detalls que ningú no veia.

—Heu d'adaptar-vos a la classe —repetia el director.

Un dia, una tempesta va inundar l'edifici. Mentre l'arreglaven, van traslladar l'escola sota un gran arbre tort de la plaça.

No hi havia parets ni files. La mestra va penjar una pissarra d'una branca i va dir:

—Avui haurem d'inventar una altra manera de fer classe.

En Jan va mesurar l'ombra de l'arbre fent passes. La Salma va convertir les taules de multiplicar en una tornada. En Teo va trobar un racó tranquil entre dues arrels. La Clara va preparar preguntes per als més petits. En Biel va descobrir cinc insectes diferents a l'escorça i va dibuixar-los amb precisió.

Quan l'edifici va estar arreglat, ningú no volia abandonar l'arbre.

—No podem passar l'hivern aquí fora —va dir el director.

—No —va respondre la mestra—, però podem endur-nos el que hem après.

Van tornar a les aules i van començar a canviar-les.

Van posar taules altes per treballar dret, un racó silenciós amb coixins, materials per tocar i construir, auriculars, llibres de diferents nivells i una paret on les preguntes podien quedar obertes.

Ja no tothom feia el mateix al mateix moment. De vegades treballaven en grup; de vegades sols. Alguns explicaven parlant, d'altres dibuixant o construint.

El director observava aquell desordre amb preocupació.

—Com sabrem si aprenen?

En Biel li va mostrar el seu quadern d'insectes. La Salma va cantar una divisió. En Jan va explicar com havia calculat l'alçada de l'arbre sense enfilar-s'hi.

—Potser —va admetre el director— l'ordre no sempre té forma de fila.

A la primavera van plantar un arbre al pati. El tutor el va voler redreçar amb una estaca, però els infants el van aturar.

—Deixem-lo créixer —van dir—. Encara no sabem quina forma necessita.